

Tereza z Davle

Fotografie mě fascinovala od mládí. K fotografování aktu jsem se dostala díky mým krásným kamarádkám, které se rády nechávaly fotit. Velká většina z nich se bez vyzvání svlékala a přála si být na fotografii zachycena nahá. To, že jsem žena, považuji za velkou výhodu při focení ženského aktu. Dovedu se vcítit do úlohy modelek a hlavně se dívky přede mnou nestydí. Modelky z mých začátků fotím dodnes, je velice zajímavé sledovat, jak jde čas a jak se pubertální děvčata mění v ženy. Při výběru modelek kladu hlavní důraz na jejich šarm a kouzlo osobnosti. Nemusí být po fyzické stránce perfektní, vždy si najdu něco, čím daná modelka vyniká. Jedna má krásné nohy, druhá nadra, další krásné vlasy. Pouze se snažím vyhýbat slečnám s plastickými operacemi, to mi připadá jako chlubení se cizím peřím. Většina mých modelek jsou obyčejné holky. Profesionální modelky mají naučené pózy a výrazy obličeje, často je velice obtížné jim vysvětlit, že chci, aby vypadaly přirozeně. Radost mám, pokud se mi podaří nalézt děvče, se kterým si padneme do noty a fotíme si jen tak pro radost. Jsem velice šťastná za modelku Zuzu, která je neuvěřitelný talent a je to moje múza. Jsem si jistá, že pokud by žila někde v New Yorku nebo v Paříži, byla by z ní mezinárodní super hvězda. Fotíme spolu už léta a doufám, že se mi podaří časem vydat knihu s jejími fotografiemi. U nás ale stále vládou vyumělkované modelky Bárbinky.

První akt jsem vytvořila v roce 1995, na rozpadlém statku s kamarádkou Markétou. (Bohužel, žádné fotografie ani negativy z následujících čtyř let nemám, neboť mi byl vykraden ateliér a veškeré materiály byly odcizeny. To byl taky moment, kdy jsem přemýšlela, zda má smysl znovu začínat.)

Po pár měsících focení jsem zjistila, že fotografie jsou přijímány s kladným ohlasem, čímž jsem se utvrdila, že moje práce není

zbytečná. Po roce mi můj kamarád Mungo nabídl, abych si u něj v kavárně udělala výstavu. Tímto okamžikem se začaly hrnout nabídky od dalších krásných slečen a přišly i první zakázky.

Fotografický idol nemám. Ale líbí se mi fotografie od Františka Drtíkova, Helmuta Newtona a Ellen von Unwerth.

Při fotografování aktu se snažím být s modelkou sama, navázat kontakt a nespěchat. Dávám najevo, že obě něco tvoříme. Dámám, které nikdy nefotily, se snažím zvyšovat sebevědomí, každá z nich potřebuje specifický přístup. Vycházím vstříc jejich představám. Většinou si před prací s modelkou sednu a snažím se ji vysvětlit nebo naskicovat, jak si fotografii představuji. To dělám v případě, že už mám určitou představu.

Nejlepší obrázky ale většinou vznikly náhodou a naprosto nepřipravené. Fotím nejraději v exteriéru a využívám dané světlo, tj. žárovky ve sklepech, denní světlo, pouliční osvětlení... Ateliér používám pouze pokud je venku zima.

Na správné světelné podmínky je někdy nutno čekat celé hodiny. Často si pomáhám odraznými deskami. Světlo by mělo plasticky modelovat tělo. Netahám světlo za modelkama, ale modelky za světlem.

Při práci často musím využít stativ. I když ho nemám ráda, neboť mě při práci dost omezuje, je těžký a při práci s ním jsem nemotorná. Ale uznávám, že je často nepostradatelný.

Nefotím statické fotografie a tak se snažím vše fotit z ruky, včetně dlouhých časů. Takže se mi stává, že část exponovaných políček (které neudržím) je neostrá nebo rozmazaná. Spousta těchto fotografií má ale větší kouzlo a šmrnc než fotky ostré a perfektně exponované. Já je mám ráda a vše nyní záleží na vkusu každého z nás, čemu dá přednost. Každou chvíli se najde nějaký „chytrolín“, co mě upozorní, že tato fotka je neostrá (jako bych to nevěděla) a nechápe, proč zrovna ji jsem zařadila na výstavu. Mám ráda nedokonalost a tajemství, což u těchto obrázků nacházím. Dělam obrázky takové, aby se líbily mně. Pokud se líbí i někomu jinému, jsem šťastná...

Další mou slabůstkou je, že na rozdíl od většiny fotografů, mám ráda hrubé zrno. Většina fotografů se snaží, aby měli co nejjemnější obraz a zrno sotva postřehnutelné, já miluji zrno velké jako pecku od višně. Ráda fotím v noci, po sklepech a v podchodech (v tomto případě využívám film Kodak s citlivostí 3200 ISO). Halogeny

a blesky využívám pouze při focení zakázek. To samé ale platí také o asistentech, kadeřnicích a vizážistkách.

Jelikož jsem nikdy žádnou fotografickou školu nestudovala, a vše se učila z knih, od kamarádů fotografů nebo spoustou pokusů a omylů, dodnes mám problém s technikou a chybí mi hodně praktických znalostí. To se snažím vyvažovat citem a srdcem při focení. Stále ráda využívám spolupráce s fotografy, kterých si vážím. Ptám se na podrobnosti při focení. Snažím se něco přiučit. Ráda se dívám, jak pracují. To považuji za nejlepší školu fotografie. Miluji klasickou černobílou fotografii a klasický proces. Zvětšeniny

si vyvolávám sama v temné komoře. Stále se cachtám ve vývojce, při vyvolávání si s fotkou hraji.

Vlastním i digitální Canon 20D, ale využívám ho pouze na zakázku. Za výhodu digitální fotografie považuji okamžitou kontrolu obrazu. Jeho předností je, že výrazně urychluje proces, kterým lze vytvořit fotografie a šetří materiál, tzn. peníze. Stále se ale nemůžu zbavit dojmu, že časem se fotka z digitálu vypaří. Přestože nástup digitálů je nezadržitelný, já na klasický postup nedám dopustit.

Můj největší sen ve fotografii je, abych se s klidem uživila prodejem vlastních fotek a mohla fotit jen to, co mě baví.

Dlaně, 2001. Krásné ruce, krásný zadek. Olivový olej, denní světlo, film Kodak Tmax 100... co víc dodat.

*26. 7. 1975 v Hořicích, žije v Kounicích a v Davli • středoškolské • povolání: fotografka • výstavy v ČR: Galerie Kamzík – Praha • Galerie Zlatý klíč – Karlovy Vary • Klub EX – Jablonec nad Nisou • Solidní nejistota – Praha • Městská knihovna – Most... • zahraniční výstavy: Česká ambasáda v Buenos Aires – Argentina • Yacht – Golf club – Asuncion – Paraguay • web: www.terezazdavle.tk • první fotoaparát Canon EOS 1000 • oblíbený fotoaparát Pentax 67 • vztah k digi: zdrženlivý • koníčky: cestování, kočky a jídlo • poděkování: rodině a kamarádům za podporu a pomoc v začátcích fotografování • členka Asociace profesionálních fotografů

Sabina, 1998

Krásná modelka, focená v překrásném prezidentském apartmá hotelu Intercontinental. Neostrá a expozičně chybná fotografie bez perfektní kompozice. Mně připadá absolutně dokonalá. Bohužel, existuje jen jedna jediná zvětšenina. Negativ mi byl odcizen.

Vánoční Zuzanka

Dvě fotografie ze série Vánočních péefek pro rok 2002. Modelka je natřena slunečnicovým olejem, aby se leskla, a také rybím slizem, který z kapra tekli. Foto-
grafováno v nevytopeném ateliéru. Po fotografování byla modelka celá zmrzlá a těšila se na horkou sprchu. Jaké bylo překvapení, když jsme zjistily, že přesta-
la téci voda. Doteď obě vzpomínáme, jak koncem listopadu jela Zuza celá zmrzlá, masná a od kapra smradlavá metrem domů a všichni si od ní odsedávali.

Jana, 2004

Jedna z mých nejmilejších kamarádek pózuje za špinavými okny chaty, zatím co soused nás za plotem šmiruje. Často se při focení velice bavím.

Lekníny, 2002

Tato fotografie je jedna z mých nejoblíbenějších. Poslední políčko na posledním filmu. Série těchto fotografií vznikla pro časopis Playboy. Pro Playboy se ale fotilo na barvu (jak si magazín přál). V záložním foťáku jsem měla založený čb film s jen pár volnými políčky. Modelku jsem vyfotila v době, kdy zrovna vylézala z vody, pokousaná od komárů, a unavená po desítkách minut pózování. Toto je důkaz, že kompozice fotografií je nepřipravená.

Na pláži, 2000

Fotografováno v Rosolina Mare, Itálie. Fotografováno v 6 hodin ráno, kdy slunce už příjemně svítilo, ale ještě nebylo ostré světlo. Když jsme přišly na pláž, byla prázdná, ale poté co se Zuza svlékla, začali se shlukovat chlapíci všech věkových kategorií. Při odchodu Zuzka sklídila velký aplaus. Dodnes nechápu, kde se najednou a tak brzo ráno vzalo tolik lidí.

V okně, 1999

Fotografie pořízená v restauraci na Střeleckém ostrově v polední pauze. Když se modelka svlékla a začala pózovat, k oknu připlulo asi 10 lodiček s vojáky, co na nás začali pokřikovat. I když to modelka vzala velice profesionálně a snažila se dál pokračovat v práci, fotografovat nešlo. Lodičky s posádkou na pozadí vadily. Pokusily jsme se je marně přemluvit, aby vypadli, po pár minutách jsme to vzdaly a vše začaly balit. Chlapci myslíc, že je konec divadla odpluli. Pak ale modelka skočila znovu do okna, protáhla se, já zmáčkla spoušť a bylo...

Socha, 2000

Fotografie, pořízená po focení reklamní zakázky. Pro účel reklamy byla modelka potřena šedivou barvou, stála jako socha v kupě čerstvé zeleniny a ovoce. (Největší blbost co jsem kdy od reklamní agentury dostala za práci, ale klient „zelinář“ byl spokojen). Po odchodu klienta a lidí z reklamky, jsme s modelkou popily a konečně začaly fotit něco, co nás baví. V tento den jsem potkala svoji největší múzu.

Peggy, 1997

Krásná, energická holka, se kterou jsem se seznámila v baru u kamaráda Munga. Domluvily jsme se na focení „pár fotek na památku“. Přijela na čas, vymyslely jsme punčocháčový model, pak jsme to vyfotily, odjela a já už jsem o ní nikdy neslyšela... Ani fotky na památku nemá.